صالة العرض للفنـــون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

Avivia Raz | Until Nightfall

Curator: Said Abu Shakra

“The more torn we are, the more complete we are”
Nathan Zach

Until Nightfall is composed of two separate segments in juxtaposition -The Path and Parting, two bodies of work created in recent years that deal with different and sometimes clashing realities in the artist’s life.

The Path
An installation composed of fragile and impermanent human images that are mired at the core of the mad dash of urban life. The images are made of scraps of colorless, texture-less paper—a vulnerable, impermanent, and fleeting matter that is in fact anti-matter. Raz has developed a special technique in which layers of paper are placed atop each other to create a crumbling three-dimensional entity, torn and disposable, sensitive to nuances and to the interplay of light and shadow. The simple paper, devoid of all aesthetic or alluring qualities, reveals a truth as naked as life itself. Ostensibly, these are street scenes; the changes in size, however, stir a sense of the unreal that one may interpret as a metaphor for demise and loss.
Raz’ lost images are exposed to the ravages of life; even the illusion of the security of living in a protected home is beyond their reach. Yesterday’s newspaper, thrown into the trash, is a device by which the expulsion of a group of people from society is described. They are beyond all definition. Nothing is certain: neither home nor place nor even life itself. Everything is impermanent and may pass on at any moment.

Parting
The “Parting” series invites the gaze to enter the home and contemplate what’s outside from what’s inside through old window frames. Through the frame we observe urban photographs of buildings in Tel Aviv and Jaffa, augmented by tapestries of strewn flowers: yellow cyclamens and chrysanthemums that blossom across the stiff pictures. Raz offers an amalgam composed of mechanical, technical photography, including elements of brazenness and violence, and a hand-made tapestry of flowers that belong to an innocent past that marches steadily toward extinction. In this series of crafted photos, Raz creates capsules of guilelessness that also reflect terror and dread, and then she parts with them forever.

أڤيڤه راز | حتى حلول الليل

القيّم: سعيد أبو شقرة

"نحن أكثر ممزقون, نحن أكثر متكاملون"
نتان زاخ

يتكون معرض حتى حلول الليل من فصلين منفصلين, يُعرضان جنب بعضهما البعض: الطريق و الفراق. جسدا الأعمال التي أنتجت في السنوات الأخيرة وتتناول صيرورات مختلفة, متناقضة أحيانًا, من حياة الفنّانة.

الطريق
تركيب الأعمال يتألف من شخصيات بشرية, هشة وعرضية, غارقة في قلب سباق الحياة الحضرية.
الشخصيات مشغولة من قصاصات ورق خالي من اللون والملمس, مادة هي ضديد المادة, عُرضة للأذية, مؤقتة وعابرة.
طوّرت راز تقنية خاصة لوضع طبقات من الورق فوق بعضها البعض لتشكيل جسدّا ثلاثي الأبعاد مُتفتت, مٌمزق ومتآكل, حسّاس للفوارق الدقيقة وللعبة الضوء والنغمات. الورق البسيط, الخالي من كل إضافة جمالية أو إغرائية, يكشف حقيقة عارية كأنها الحياة نفسها. الحديث ظاهريًا عن مشاهد من الشارع, لكن تغيير الحجم يثير الإحساس بالواقعية, والتي يمكن تفسيرها كمجاز للفناء والفقدان.
الشخصيات الضالة لدى راز عرضة لآفات الحياة؛ حتى وهم أمان وجود البيت المحمي غير متوافر لها. ورق جريدة من يوم أمس, ألقي في القمامة, يُستخدم لتوصيف لنفي مجموعة أشخاص خارج المجتمع, بما يتجاوز كل تعريق. ليس من شيء يقيني: لا البيت, لا المكان, ولا حتى الحياة نفسها.
فكل شيء عرضي قابل للزوال بكل لحظة.

فراق
مجموعة فراق تستدعي النظر للدخول إلى داخل البيت, والنظر من داخله نحو الخارج من خلف قضبان الشبابيك القديمة. في اطار النافدة تظهر صور حضرية لبنايات تل أبيب يافا, بإضافة تطريزات متناثرة من الزهور: قرن الغزال, شقائق النعمان والأقحوان الأصفر المزهرة على سطح صور قاسية. تُقدم راز مزيجًا يدمج بين التصوير الميكانيكي, التقني, الذي يشمل مؤشرات الغرور والعنف, وبين التطريز اليدوي للزهور, التي تنتمي لماضٍ ساذج يوشك على الانقراض. في مجموعة الصور المطرزة هذه تنتج راز كبسولات البراءة والتي تعبر أيضًا عن الهلع والرعب, لتفارقها بلا عودة.

אביביה רז | עד לילה

אוצר: סעיד אבו שקרה

"יותר אנו קרועים, יותר אנו שלמים"
נתן זך

התערוכה עד לילה מורכבת משני פרקים נפרדים, המוצגים זה ליד זה: הדרך ופרידה. שני גופי עבודה שנוצרו בשנים האחרונות והם עוסקים בהוויות שונות, לעיתים מנוגדות, בחייה של האמנית.

הדרך
הצבה המורכבת מדמויות אנושיות, שבריריות וארעיות, השרויות בליבו של מרוץ החיים האורבניים. הדמויות עשויות קרעי נייר נטול צבע וטקסטורה, חומר שהוא אנטי-חומר, פגיע, זמני וחולף. רז פיתחה טכניקה מיוחדת של הנחת שכבות נייר זו על זו ליצירת גוף תלת-ממדי מתפורר, קרוע ומתכלה, רגיש לדקויות ולמשחק של אורות וצללים. הנייר הפשוט, החף מכל תוספת אסתטית או פתיינית, חושף אמת עירומה כחיים עצמם. לכאורה מדובר בסצנות רחוב, אך שינויי הגודל מעוררים תחושה לא ריאלית, שאפשר לפרשה כמטפורה לכליה ולאובדן.

הדמויות האבודות של רז חשופות לפגעי החיים; אפילו אשליית הביטחון של קיום בבית מוגן אינה בהישג ידן. נייר עיתון של יום האתמול, שנזרק לאשפה, משמש לתיאור הוקעה של קבוצת אנשים מחוץ לחברה, מעבר לכל הגדרה. דבר אינו ודאי: לא הבית, לא המקום, גם לא החיים עצמם. הכול ארעי ועשוי לחלוף בכל רגע.

פרידה
הסדרה פרידה קוראת למבט להיכנס אל הבית פנימה, ולהתבונן ממנו החוצה מבעד למסגרות של חלונות ישנים. במסגרת החלון נראים תצלומים אורבניים של בניינים בתל אביב וביפו, בצירוף רקמות פזורות של פרחים: רקפות, כלניות וחרציות צהובות פורחות על פני התצלומים הקשיחים. רז מציעה תמהיל המשלב בין צילום מכני, טכני, הכולל סממנים של שחצנות ואלימות, ובין רקמה ידנית של פרחים, השייכים לעבר תמים ההולך ונכחד. בסדרת התצלומים הרקומים האלה היא יוצרת קפסולות של תום המבטאות גם אימה וחרדה, ונפרדת מהן לבלי-שוב.